

Sài Gòn, 25/12/2009

“Buổi sáng ở thảo nguyên xuất hiện một bầy đại bàng. Chúng từ xa bay tới đây theo tiếng gọi thiết tha của cuộc sống. Sau khi đã nghỉ ngơi một chút, chúng lại cất cánh bay lên. Chúng mau chóng vượt lên tầm cao, xứng đáng với dòng giống đại bàng hùng mạnh, yêu tự do, rồi lao vút ngay vào những luồng không khí vô hình đang chuyển dịch ở bên trên thảo nguyên: thật không có gì mạnh mẽ hơn là niềm say mê tuyệt vời được thả mình bay lượn”<sup>(1)</sup>

Chị thương yêu của em!

Mỗi khi nhớ chị, em lại đọc từng trang sách ấy, cuốn Thảo nguyên đại bàng - món quà sinh nhật năm em 18 tuổi mà chị đã đề tặng là “Ước mong cô thiếu nữ Thanh Uyên sẽ là cánh đại bàng trong thảo nguyên cuộc sống”. Bảy năm đã trôi qua từ ngày đó, chị sang Nga cùng chồng còn em vào Nam học tập. Bảy năm đối với đời người tưởng chỉ là cái chớp mắt, nhưng cũng đã đủ để chứng kiến bao đổi thay đối với một cô gái 18 tuổi. Chị ạ, tuy chú chim non là em còn chưa đủ lông đủ cánh nhưng lại may mắn được chứng kiến sự vươn lên mạnh mẽ - như cánh đại bàng không mệt mỏi - của một công ty tư vấn xây dựng cảng biển hàng đầu tại Việt Nam. Và vinh dự hơn, em cũng có cơ hội được đóng góp cho sự phát triển đó. Chị ạ, đó là Portcoast, công ty em đang làm việc.

Giờ đây, khi em viết cho chị những dòng này thì Portcoast đang nóng hơn bao giờ hết. Nóng vì các công trình trọng điểm quốc gia, các đơn đặt hàng dồn dập, nóng vì các công nghệ mới đang được triển khai, và còn vì lễ kỷ niệm 5 năm thành lập chỉ còn cách vài ngày nữa thôi. Chắc chị ngạc nhiên tự hỏi, con số 5 năm có đủ làm nên một thương hiệu mạnh?

Con đường dẫn em đến với Portcoast có lẽ là do cơ duyên? Chỉ biết rằng nếu học kì cuối không được Thầy, Tiến sĩ của bộ môn và cũng là Kỹ sư trưởng công ty, hướng dẫn thực tập và tiếp sau đó là hướng dẫn luận văn thì có lẽ sau khi ra trường, em vẫn còn đang băn khoăn đi tìm cánh cửa cho cuộc đời mình. Hơn một năm trước, khi là sinh viên thực tập tại đây, em đã tìm hiểu về lịch sử hình thành nên thương hiệu ấy. Nhưng đó chỉ là những con số, những sự kiện. Và giờ đây, sau gần một năm sống với không khí Portcoast, chị ạ, em hiểu ra rằng: phải chăng một trong những điều quan trọng làm nên thành công của công ty đó là “chất đốt” trong mỗi con người? Nhiều người mong muốn trở thành một chiếc đinh ốc nhỏ cho bộ máy của mình, nhưng không phải ai cũng đồng ý trở thành chất đốt vĩnh viễn cho bộ máy ấy. Em đã được chứng kiến lãnh đạo và nhiều anh chị trong công ty đều là những người không sợ cháy thành tro. Điều đó đã cổ vũ em biết bao trong những ngày đầu bỡ ngỡ.

Kể từ tháng 2 vừa rồi, khi bắt đầu là một nhân viên phòng Quản lý Chất lượng, em thấy mình đã có một cuộc sống khác. Đi làm đồng nghĩa với bận rộn và quy tắc. Cũng may các anh chị ở đây lúc nào cũng nhiệt tình giúp đỡ. Làm việc ở đây cũng đồng nghĩa với phấn đấu không ngừng bởi vì công ty luôn áp dụng những công nghệ, những phương thức xây dựng mới. Lần trước chị hỏi em sao không tiếp tục học lên cao nữa? Chị ạ, em nghĩ rằng kiến thức và kinh nghiệm từ các anh chị, các chuyên gia trong công ty đã là một nguồn vô tận. Làm việc ở phòng Quản lý Chất lượng, tuy không được trực tiếp thiết kế, nhưng em có thể biết được một cách tổng quát các hoạt

động sản xuất của công ty, đó là cơ hội để tiếp xúc và học hỏi từ nhiều thể loại hồ sơ. Nhưng cũng chính vì vậy, em cảm thấy mình phải học rất nhiều, rất nhiều nữa để có thể tích lũy từ lý thuyết, và mới có thể đáp ứng công việc.

Chị ơi, ngày xưa chị từng nói với em rằng “nếu cái gì là của chị, chị sẽ hiến dâng hết sức lực cho nó”. Chị yêu nước Nga với những thảo nguyên phóng khoáng bao la từ những tác phẩm văn học xô viết cũ và chị đã quyết tâm đến với nó. Còn em, giữa thành phố bon chen và lẠc lõng, cứ muốn được áp tai nghe tiếng sóng vỗ bờ, được thả mình trong gió biển Cửa Đại. Có phải chính bởi tình yêu biển đó, tình yêu với cảng thị Hội An phồn vinh một thời trong hoài cổ, em cứ thấy gần gũi với ước mơ mình trong những công trình biển, và tự hứa với lòng rằng “Được thôi, một ngày nào đó ta sẽ hiến dâng cho biển tất cả sức lực mà ta có”.

Chị ơi, được công việc tiếp thêm sức mạnh, em đang là một con người mới. Cái cõi mộng mơ đầy mây gió, cõi của lá xanh, rộn khúc bình minh của đàn chim sẽ trong sân trường đã tàn phai dần qua năm tháng. Giờ đây, thước đo niềm vui của em mỗi ngày là công việc hoàn thành và kiến thức học được. Chị ạ, em cứ tưởng như được thấy một lần nữa cuộc chinh phục đất hoang ở thảo nguyên như ngày nào khi chị em mình cùng đọc Thảo nguyên đại bàng, hôm nay các Cán bộ và Công nhân viên Portcoast cũng đang hào hùng tham gia nạo vét sông, mở luồng tàu biển mới. Không phải ngẫu nhiên mà chỉ trong vòng vài năm, Portcoast đã là thương hiệu quen thuộc trên những công trình cảng. Từ Bắc đến Nam ghi dấu ấn trên hơn ba ngàn cây số đường bờ biển là sừng sững những Vân Phong, Dung Quất, ... những công trình nổi tiếng mà tại đó đón tiễn biết bao chuyến tàu lớn từ khắp nơi trên thế giới. Em thậm tin rằng (với lòng tin của một cô gái nhỏ) rồi có một ngày Việt Nam sẽ trở thành đất nước của những công trình biển. Chẳng phải từ ngàn xưa trên dải đất hình chữ S với đường bờ biển kéo dài này, dân tộc mình đã sống bằng nghề biển đó sao? Tự hào về công ty, về những công trình quy mô đó, em hiểu rằng công ty khởi nghiệp và phát triển nhờ đã xây dựng được một nền văn hóa mạnh tích cực, mà yếu tố quan trọng của nền văn hóa đó là người sáng lập. Chính ngọn lửa hùng hực của Sếp đã thúc đẩy ngọn lửa trong mỗi anh chị em. Tuy chỉ là một nhân viên mới nhỏ nhoi, trong em đã tràn ngập niềm tin rằng với sự sáng suốt và “máu lửa” của người đầu tàu ấy, công ty sẽ là “tư vấn số một” không chỉ ở Việt Nam mà sẽ trong khu vực và trên thế giới.

Hơn một năm nay, từ những ngày thực tập, làm luận văn đến những đêm thức cùng hồ sơ thiết kế, những chuyến khảo sát thủy hải văn lênh đênh trên biển, những dịp lễ hội, văn nghệ hay những chuyến đi chơi không hẹn trước với chỉ là những câu chuyện không đầu cuối, tất cả đã thai nghén trong em một môi tình sâu sắc với Portcoast. Từ tình yêu đó, mỗi ngày em đều tự hỏi mình có thể làm gì cho công ty. Là một nhân viên mới, một sinh viên vừa mới từ giã trường lớp để bước vào một môi trường của sáng tạo và trách nhiệm, của năng lực và sự phấn đấu không ngừng nghỉ, em cần những gì? Công ty đã cho em cơ hội được tìm hiểu, học tập từ khi còn là sinh viên, và lại mở rộng cánh cửa đón những sinh viên mới ra trường còn vô vàn non nớt để đào tạo và bồi dưỡng. Giờ đây, ngoài việc học hỏi không ngừng, em chỉ có hơi ấm đang nồng nàn trong tim và một sức trẻ để cống hiến, chỉ với một ước mơ được hòa cùng với sự vươn lên của Portcoast.

Chị ạ, em đã lớn lên cùng những tác phẩm văn học và tình yêu của chị với thảo nguyên, với nước Nga. Giờ đây, em lại đang trưởng thành cùng sự phát triển không ngừng của Portcoast. Em cảm thấy hạnh phúc và may mắn biết bao vì luôn được sống gần những nhịp đập mạnh mẽ, được nuôi dưỡng tâm hồn bằng những dòng máu nóng. Giờ đây, sau mỗi ngày làm việc và học tập hết mình, đôi khi Hội An trở về trong những giấc mơ với chút bình yên của phố và rêu, còn thì chỉ xin là một chút đất, nguyện được cháy mãi cùng tương lai Portcoast. Em tin rằng với những trái tim rực lửa đó, Portcoast sẽ sớm vươn ra thị trường quốc tế để tiếp tục khẳng định thương hiệu “Cánh đại bàng trên biển”.

Chị thương yêu, lá thư này là những dòng tâm sự chân thành của em trong những ngày tháng rộn ràng này. Em mong được chia sẻ cùng chị tình yêu và niềm hi vọng như chị đã từng dành tình yêu và hi vọng cho em. Chúc chị hạnh phúc và luôn nhớ về Hội An thân yêu.

---

<sup>(1)</sup> *Trích Thảo nguyên đại bàng - Mikhail Bubennop. Tác phẩm nói về việc chinh phục đất hoang ở thảo nguyên Culunda trong thời kì xô viết cũ.*